Р Е Ш Е Н И Е
№ 45026

гр. София, 16.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 71 състав,** в публично заседание на 28.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Георгиева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **7854** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на К. К. (Х. К.), [дата на раждане] , гражданин на Китайската народна република, ЛНЧ [ЕГН], подадена чрез пълномощниците му адв. Н. И. Н. и адв. А. Р. А. от Софийска адвокатска колегия, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ап. 1, срещу Заповед № 513з-6216 от 05.06.2026 г., издадена от главния инспектор С. Т. С. – за началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).
С оспорения индивидуален административен акт, на основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. №101296 от 12.05.2026 г., подадено от жалбоподателя К. К..В жалбата се твърди, че оспорената заповед е неправилна,необоснована и незаконосъобразна, постановена при съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон Жалбоподателят поддържа, че е представил всички изискуеми по закон документи, включително редовен Сертификат № 1829 от 21.05.2026 г. от Българската търговско-промишлена палата (БТПП) и писмен отчет за извършената от него дейност. Изтъква се, че търговското представителство по чл. 24 от Закона за насърчаване на инвестициите (ЗНИ) няма самостоятелна правосубектност и не може да извършва стопанска дейност от свое име, поради което административният орган не може да изисква сключени търговски договори, фактури или протоколи от проведени срещи. Сочи се още, че органът се е позовал на обща законова норма без конкретизация и е допуснал неяснота в мотивите, като лицето е било определено като „ирански гражданин“. По тези съображения се иска отмяна на оспорената заповед и присъждане на

сторените по делото разноски.В проведеното открито съдебно заседание на 23.10.2026 г. жалбоподателят К. К., редовно призован, не се явява лично, а се представлява от адв. А. А., който поддържа жалбата, заявява, че няма да сочи нови доказателства, и пледира по същество за отмяна на постановения отказ. Процесуалният представител излага, че оспореният акт съдържа единствено бланкетни формулировки, че преценката за дейността следва да се извършва строго индивидуално съобразно обема на възложените права по пълномощното, че дейността по реклама, маркетинг и логистика не налага ежедневно присъствие, както и че доверителят му е действал добросъвестно, като е депозирал писмен отчет за работата си.
Ответникът – началникът на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не изпраща представител в открито съдебно заседание. В постъпили по делото писмени бележки от 23.10.2026г.,депозирани от главния юрисконсулт А. А.,оспорва жалбата като неоснователна и моли тя да бъде отхвърлена.Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма и производствените правила, в съответствие с материалния закон и неговата цел.Изтъква, че представянето на сертификат от БТПП не освобождава чужденеца от задължението да установи реално извършвани представителни действия и че представеният отчет не съдържа никакви конкретни и проверими доказателства за участие в дейността на представителството или отношения с български партньори. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.
Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и извърши служебна проверка на законосъобразността на оспорения акт съгласно чл. 168, ал.1 във връзка с чл. 146 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на индивидуален административен акт, с който се засягат негови законни интереси, в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК и пред местно и предметно компетентния административен съд, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
От фактическа страна по делото се установява, че административното производство е започнало по Заявление с вх. № 101296 от 12.05.2026г., подадено до отдел „Миграция“-СДВР от К. К. (Х. К.), [дата на раждане] , гражданин на Китайската народна република, притежаващ паспорт №EJ5887647, валиден до 29.08.2032г., ЛНЧ [ЕГН], за предоставяне на право на продължително пребиваване в страната за срок от 1 (една) година на основание чл. 24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ-в качеството му на търговски представител на чуждестранното дружество „Н. ИНК.“ (N. INC.), регистрирано в БТПП.Към заявлението са приложени:копие от национален паспорт,копие от предходно разрешение за пребиваване,банково удостоверение от „Банка ДСК“ АД от 07.05.2026г. за налични средства по сметка в размер на 5 520,00 EUR, задължителна медицинска застраховка за чужденци от ЗД „Бул Инс“ АД, нотариално заверена декларация от 28.04.2026г. от У Й. за предоставяне на жилище на адрес: [населено място],[жк], [улица], ведно с документи за собственост, както и Сертификат № 1829 от 21.05.2026 г., издаден от БТПП. От сертификата на БТПП се установява, че търговското представителство на „Н. ИНК.“ (Сейшелски острови) е вписано в Единния търговски регистър на БТПП под № [ЕГН], БУЛСТАТ[ЕИК], с адрес в [населено място], [улица], ап. 1, офис 1, с предмет на дейност: услуги, търговско посредничество при сделки с недвижими имоти, като за търговски представител е вписан К. К. с представителна власт пред държавни и общински органи, банкови институции, за водене на

преговори и рекламна дейност.
При подаване на документите на чужденеца е указано да представи доказателства за извършената от него дейност като търговски представител за периода от 01.05.2025г. до момента. На 22.05.2026г. жалбоподателят е депозирал Отчет за извършена дейност през 2025-2026г.В отчета общо е посочено, че дружеството се занимава с международен туризъм (пътувания до Китай, И., Е.,Турция, О.),а функциите на представителя са се изразявали в интернет реклама, онлайн комуникация, съдействие за сключване на договори за сътрудничество, туристическа логистика и превод.Към отчета не са приложени никакви първични писмени документи, договори, ценови оферти,каталози, рекламни материали,списъци на партньори или данни за осъществена кореспонденция с български физически или юридически лица, като жалбоподателят е заявил, че договорите съдържат търговска тайна и не се съхраняват при него.Въз основа на извършена проверка в отдел „Миграция“ -СДВР е изготвено Становище с рег.№513р-61247 от 05.06.2026г.,в което е констатирано,че представеният отчет не доказва реално участие и осъществена дейност от чужденеца и че липсват доказателства за представителни действия или взаимоотношения с български партньори.Възприемайки изцяло тези констатации, главният инспектор С. Т. С. (за началник на отдел „Миграция“ – СДВР) е издал оспорената Заповед № 513з-6216 от 05.06.2026г.,с която на основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ е отказал предоставяне на право на продължително пребиваване.
При така изяснената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
1. По компетентността на органа и спазването на установената форма:
Оспореният акт е издаден от материално и териториално компетентен административен орган съобразно чл. 23, ал. 7 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 43, ал. 4 от ЗМВР. Със Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г. директорът на СДВР е оправомощил началника на отдел „Миграция“-СДВР да издава и отказва разрешения за продължително пребиваване.От приетите по делото Заповед №513з-5977от 19.05.2025г. на директора на СДВР и Удостоверение рег. № 513р-102002 от15.09.2026г. на отдел „Човешки ресурси“ при СДВР безспорно се установява, че на издателя на акта -главен инспектор С. Т. С., е възложено да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“-СДВР,считано от 19.05.2025г. до отпадане на необходимостта.Следователно актът е валиден и не страда от пороци, обуславящи неговата нищожност (чл. 146,т.1 от АПК).Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК. В нея са посочени органът издател, адресатът, конкретното подадено заявление, правните основания по чл. 26, ал. 2 и чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, както и фактическите обстоятелства, обосновали волята за отказ-липсата на доказателства за извършвана дейност като търговски представител и липсата на установени взаимоотношения с български партньори. Мотивите на акта се съдържат както в текста на заповедта, така и в приложеното към преписката Становище с рег. № 513р-61247 от 05.06.2026г., което съгласно трайната съдебна практика на ВАС съставлява неразделна част от мотивировката на крайния административен акт (Решение № 11830 от 21.11.2025г. по к.адм.д. № 6173/2025г., IV о.; Решение № 7509 от 06.07.2026 г. по к.адм.д. № 4817/2026 г., IV о.).Неоснователно е възражението на жалбоподателя за допуснат съществен порок във формата поради посочването в едно изречение от текста на заповедта на израза „иранският гражданин“. От съдържанието на акта като цяло е напълно ясно кой е адресатът на акта – К. К., [дата на раждане] , гражданин на Китай, за кое конкретно заявление с вх. № 101296/12.05.2026 г. се отнася отказът и по коя преписка е постановен.Допуснатата езикова и фактическа неточност представлява явна техническа грешка при компютърното оформяне на документа, която по никакъв начин не опорочава административния акт, не води до неяснота на формираната воля и не накърнява правото на

защита на оспорващия (Решение № 1152 от 03.02.2026 г. по к.адм.д. № 10418/2025 г., ВАС, IV о.).
2.По спазването на административнопроизводствените правила и материалния закон:В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. На чужденеца е предоставена реална възможност да ангажира доказателства за изпълнение на законовите изисквания, от която той се е възползвал, като на 22.05.2026 г. е представил сертификат от БТПП и писмен отчет.
Оспорената заповед е съобразена с приложимите материалноправни разпоредби на чл. 24, ал. 1, т. 6 и чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ, както и с целта на закона.Съгласно чл. 24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са представители на чуждестранно търговско дружество, регистрирано от БТПП, като при искане за продължаване срока на пребиваване БТПП издава нов сертификат след деклариране от представителя на извършената от него дейност през предходното пребиваване и в изпълнение на програмата за дейността на представителството, и при наличие на доказателства за офис, осъществени представителни действия и/или взаимоотношения с български партньори.Съгласно трайната и непротиворечива съдебна практика на Върховния административен съд (в т. ч. Решение № 1152 от 03.02.2026 г. по к.адм.д. № 10418/2025г.,IV о.; Решение № 4344 от 21.04.2026г. по к.адм.д. № 11984/2025 г., IV о.; Решение № 11830 от 21.11.2025 г. по к.адм.д. № 6173/2025г., IV о.; Решение № 133 от 07.01.2026 г. по к.адм.д. № 9646/2025г.,IVо.)предоставянето на право на продължително пребиваване на чужд гражданин като търговски представител предполага реално осъществяване на представителна дейност. Целта на законовото основание по чл. 24, ал.1,т.6 от ЗЧРБ е чуждият гражданин активно да подпомага дейността на представляваното дружество на територията на страната и да има реално установена връзка с Република България именно във връзка с тези представителни функции.Регистрацията на търговското представителство в БТПП и издаденият сертификат удостоверяват единствено формалното изпълнение на изискванията по Закона за насърчаване на инвестициите и регистрационната процедура пред палатата, но сами по себе си не обвързват органите на МВР при осъществяване на административния контрол върху пребиваването на чужденците. М. орган действа при условията на самостоятелна преценка и е длъжен да провери дали материалноправните предпоставки на закона са действително изпълнени, или е налице единствено фиктивно и формално позоваване на тях.В разглеждания случай административният орган правилно е приел, че жалбоподателят не е доказал реално осъществяване на дейност като търговски представител. Представеният от К. К. Отчет за извършена дейност съдържа само бланкетни, декларативни и неконкретизирани твърдения за „интернет реклама“, „онлайн комуникация“ и „посредничество при туризъм“.По делото не е представено нито едно обективно писмено доказателство, което да удостовери извършването на реални представителни действия:липсват каквито и да било данни за проведена кореспонденция (вкл. по електронен път),оферти, рекламни публикации, информационни материали, установени контакти с български туристически агенции, превозвачи, хотелиери или други контрагенти. Нещо повече, докато в сертификата на БТПП като сфера на дейност на представителството е посочено „търговско посредничество при сделки с недвижими имоти“, в представения от чужденеца отчет се говори изцяло за организиране на задгранични туристически пътувания, което допълнително разкрива пълната липса на връзка между заявената дейност на представителството и фактическите действия на заявителя.Напълно неоснователно е възражението на жалбоподателя, че представените документи съставляват търговска тайна и поради това не могат да се предоставят на миграционните органи.Както изрично приема ВАС в Решение №11830 от 21.11.2025г. по к.адм.д. № 6173/2025 г., органите на МВР не са търговци и не осъществяват конкурентна стопанска дейност, а изпълняват законовите си контролни правомощия по

регулиране на миграционните процеси. Позоваването на търговска тайна не може да служи за оправдание на пълното бездействие при доказване на законовите предпоставки за пребиваване.Несъстоятелни са и доводите на процесуалния представител, развити в устната защита,че естеството на търговското представителство изключва възможността за представяне на каквито и да било доказателства. Органът не е изискал от представителя да извършва забранена търговска дейност или да сключва сделки от свое име, а е изискал установяване на извършени от него представителни действия и/или взаимоотношения с български партньори, каквито законът (чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ) изрично предписва. Съгласно чл. 170, ал. 2 от АПК доказателствената тежест за установяване на предпоставките за издаване на исканото разрешение лежи изцяло върху заявителя. След като К. К. не е ангажирал никакви проверими доказателства за извършвана дейност като търговски представител за периода от 01.05.2025 г. до момента на подаване на заявлението, законосъобразно на основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.По изложените съображения оспорената заповед се явява законосъобразна – издадена от компетентен орган, в съответната форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в точно съответствие с материалния закон и неговата цел, поради което подадената срещу нея жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

3. По съдебните разноски:

При този изход на правния спор и предвид неоснователността на оспорването, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК (по аргумент за противното) искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски следва да бъде оставено без уважение.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, което следва да бъде присъдено в полза на юридическото лице, в чиято структура се намира административният орган – Столична дирекция на вътрешните работи. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото и обема на осъществената защита (депозирани писмени бележки), съдът определя възнаграждението в минималния размер от 102,25EUR (сто и две евро и двадесети пет цента), представляваща равностойността на 200,00лева която сума следва да бъде възложена в тежест на жалбоподателя.Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София-град, 71ви състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. К. (Х. К.), гражданин на Китайската народна република, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], подадена чрез пълномощниците му адв.Н. И. Н. и адв. А. Р. А. от Софийска адвокатска колегия, срещу Заповед № 513з-6216 от 05.06.2026 г., издадена от главния инспектор С. Т. С. – за началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България по Заявление с вх. № 101296 от 12.05.2026 г.

ОСЪЖДА К. К. (Х. К.), гражданин на Китайската народна република, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) сумата в размер на102,25EUR (сто и две евро и двадесети пет цента),представляваща равностойността на 200,00лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.